

Penge den ærede Minister vil bruge, om han vil sælge Obligationer, eller han vil tage Pengene fra sine Korrespondenter eller fra Nationalbanken; et Sted maa han tage Pengene fra, og i alt Fald er Rentenedgangen stor, og der er ingen Forklaring af, hvorfor den ærede Finansminister antager, at den vil finde Sted. I tidligere Finanslovforslag har jeg set, at man til denne Paragraf har anført, hvad Renten havde givet som Indtægt i det foregaaende Finansaar, men det anføres ikke her i Anmærkningerne. Hvis det var en privat Mand, der forelagde et saadant Regnskab, vilde man tro, at der var Noget at skjule; naar han tidligere havde anført, at Renten havde været større i det foregaaende Aar, men ikke anført det i et Aar, i hvilket den var falden saa betydelig, vilde man have troet noget Saadant, men da der her er Tale om et offentligt Regnskab, som let kan kontrolleres, kan det ikke være Tilfældet. Det ser derfor løierligt ud, at der ikke er givet nogen anden Forklaring i Anmærkningerne, og at Ministeren ved Forelæggelsen ikke har omtalt, at der er andre Ting, som maa have Indflydelse; thi Anmærkningen stemmer ikke med Finanslovforslaget og giver ingen Oplysning om, hvorledes Beholdningen vil komme til at se ud om 1½ Aar. Thi sætter jeg Beholdningen nu til 40 Mill., og antager jeg, som jeg nys nævnte, at den gaar ned med 5 Mill., vil den gaa ned til 35 Mill. Sætter jeg derimod Aarets Forbrug efter den ærede Ministers Beregning af Rentens Nedgang lavt til 15 Mill. Kr., saa faae vi en Kasseholdning af 20 Millioner om 1½ Aar. Det tror jeg, at man uden Driftighed kan slutte af denne Anmærkning. Det Spørgsmaal, jeg gjerne vilde gjøre den ærede Minister er derfor, hvorledes det forholder sig med denne Anmærkning, hvad Grunden er til, at der er sat en saa overordenlig Nedgang i Renten.

Medens jeg har Ordet, vilde jeg gjerne gjøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), som i Gaar optog en Debat, som jeg førte med ham i forrige Samling. Jeg tror ikke, at vi kunde regne paa Thingets Tilslutning, naar vi paany kom dybt ind i denne Debat. Det er 8 Maa-

neder siden den blev ført, og jeg kan ikke tænke mig, at der kan være en saa særlig Interesse, som der heller ikke synes at have været den Gang, for den Sag, at vi nu med noget som helst Udbytte kunne komme ind derpaa. Jeg tror heller ikke, at det er nødvendigt. Det ærede Medlems Tankegang er jo denne — jeg tror, at det er bedre at holde sig til Grundsætningerne end at komme ind paa Tallene — at der er ingen Grund til Forargelse over de store militære Udgifter, thi paa de civile Budgetter, Indenrigs-, Kultus- og Justitsministeriets Budgetter, har der været en lignende Opgang i Udgifterne eller endda en større, tror jeg, han siger, end paa de militære. Jeg skal gjerne gjøre det ærede Medlem en Indrømmelse, som han synes at sætte Pris paa, nemlig at han har Ret i, at naar man sammenligner Tilstanden inden 1885 med Tilstanden efter 1885, er der en Opgang i Udgifterne paa de civile Budgetter. Paa Kultusministeriets Budget er der f. Ex. i de 4 Aar inden Provisorierne 1881—85 udgivet 7,142,316 Kr., hvorimod der for de 4 Aar under Provisoriet, for hvilke der foreligger Statsregnskab, 1885—88, er udgivet 11,069,635 Kr., altsaa omtrent 4 Millioner mere end i de foregaaende 4 Aar, det vil sige omtrent 1 Million mere om Aaret. Det er noget, som jeg tænker, Ingen vil negte overfor det ærede Medlem, naar han kan have Tilfredsstillelse af at faae det staaet fast. Og det kan heller ikke undre, at det er saaledes, thi tænker man paa, hvorledes hele Situationen har været, saa har det jo været den, at der i en Række af Aar fra Folkethingets Side har været ivrig ønsket, ligesom der har været al Opfordring til at komme til store Udgifter paa det civile Omraade. Derfor har Folkethinget bevilget betydelige Summer til civile, økonomiske Diemed, det er der Ingen, der negter. Vi have netop hele Tiden ønsket at komme til saadanne Udgifter, og i den Henseende have vi staaet imod det ærede Medlem og hans Meningsfæller, til dels ogsaa Regjeringen, som derimod har lagt Hovedvægten paa de militære Udgifter, og som f. Ex. i Fjor, det maa det ærede Medlem kunne erindre, mødte Modstand hos sine Meningsfæller med Hensyn til en enkelt Bygning under Kultusministeriet. Man mente herved til en vis Grad at burde hen-